

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES FRÉMINE

Ο ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΡΟΚ

ΝΑΤΡΙΧΙΑΩΩ άτ' τή φρήκη μου, κάθε φο- ρά πού φέρνω στό μυαλό μου, τήν παλιά αυτή περιπέτεια μου με τόν μπαρμπέρη τού Μονρόκ...

Ίδου τί μου συνέβη :

Πάνε δέκα χρόνια άπό τότε. Ήταν άρ- χές τού Δεκέμβρη κ' έπρεπε νά βρωθώ στό άργόκτημα Πυτιούά κατά τις δχιτώ ή ώρα τού βράδν, γιά ν' άνταμώσω κάποιο έμπορο όφειλέτη μου. Ήταν κ' αυτός, όπως κ' έγώ, προσκαλεσμένος σέ τραπέζι άτ' τόν ευγενικό ιδιοκτήτη τού άργόκτηματος αυτού.

Θά ήταν δυό ή ώρα άπομεσήμερο, όταν ξεκίνησα πεζός άτ' τό χωριό μου Μπελγκάρδ, γιά τó Πυτιούά, τó όποιο ήταν μακριά ως τέσσερες ώρες ποδαρόδρομο. Ή παγονιά εφε κάνει τή γή σαν πέτρα, τó ξεροθόρι μούγκριζε άπείσιτα, καθώς φυσούσε άνάμεσα στό πέικα τού δάσους, κ' ένα νερόχιονο, άραιό και τσουχτερό, μού βελόνιαζε τά μούτρα.

Καθώς περπατούσα κάτω βρασιτιά, χαμμένος στό βαρύ παλιό μου και περονιασμένος άτ' τó κρύο, έννοιωσα πώς ήμιον άξέριστος τελείως. Άρχετá μαδρα και σπλήνρά γένεια, μούφερναν μιά τόσο άνυπόφορη φαγοούρα, ώστε στενοχωρήθηκα πολύ με τήν άφρημάδα μου νά φύγο άξέριστος άτ' τó χωριό μου.

Μά δέν ήταν αυτό μόνάκx : Στο άργόκτημα Πυτιούά θά είχαμε παρέα στό τραπέζι και μερικές κυρίες. Όταν πειρά τις θυμήθηκα κ' αυτές, βλαστήμησα τήν ώρα και τή στιγμή πού ξεκίνησα άξέριστος.

Τάχινα τότε τó βήμα γιά νά προλάβω και νά φτάσω στό χωριό Μονρόκ, περνώντας άνά- μεσα άτ' τó δάσος, μήπως κ' έβρισκα εκεί κου- ρείο. Καθώς περπατούσα τώρα κάτω άτ' τά πεύ- κα, έπεφταν στό κεφάλι μου τά κρούσταλλα και τά κοινοκάρια, καθώς τά τίνιζε ό άνέρας, κ' αυτό τó πράγμα μωζή με τή σκοτεινιά τού βα- ρειά συννεφιασμένου άνερανού και τού πακού δά- σους, μεγάλωναν τήν κακοκαρία μου και πίεζαν τήν ψυχή μου με θλιβερά και πένθημα προαι- σθήματα.

Θά ήταν 4 1/2 ή ώρα όταν έφτασα στό ά- νάχωρα σπαρμένα, στό δάσος μέσα, καλιβόσπιτα τού Μονρόκ. Είχε σκοτεινάσει γιά καλά τώρα, ψυχή δέν φανόταν στό τραχειά μονοπάτια τού χωριού και δέν έβρισκα κανένα νά ρωτήσω πού διάβολο καθόταν ό μπαρμπέρης.

Χτύπησα μιά πόρτα και - σέ λιγάκι φάνηκε μπροστά μου ένας γεροντομαπασμένος άνθρωπά- κος, με ύπουλα και φοβισμένα μάτια, ό όποιος σαν άκουσε τήν ερώτησή μου, μούτε μ' άνήχησε :

- Μπαρμπέρη ζητάτε τέτοια ώρα ; Μμμμ !... Άλλον άτ' τόν Μπριντεβάν δέν έχουμε δούτερα. Νά... Κάθετα στην άλλη άκρη τού χωριού, στην άχυρένια του καλύβα, εκεί στό βάθος τού λαχανοκήτου. Χαρά στό κουράγιο σας όμως, άν αποφασίσετε νά μπήτε στό λημέρι του μιά τέτοια ώρα...

Πρίν προλάβω νά ζητήσω έξηγήσεις, ή πόρτα μού κλείστηκε κατόπιούρα. Έσκιασε τó κεφάλι σκεπτικές κ' άρχισα νά περπατάω μηχανικά πρós τήν άλλη άκρη τού χωριού. Έχοντας τó μυαλό μου πλημμυρισμένο με χίλιες-δυό έννοιες γιά λογαριασμό τού άνηγα- τικού ένέινου Μπριντεβάν.

Δέν τόν ήξερα βέβαια στη φάτσα, μά δσα είχα άκούσει κατά και- ρούς γιά τήν άφρητιά του, έφταναν νά σπρώξουν τήν τριχά τού κορμού κάθε τίμου άνθρώπου : Μαχαροβγάλτης, καυνογής, με δέκα χρόνια κάτεργο στη ράχι του, ζούσε κάμποσο καιρό τώρα άπο- τρεφηνμένος παράμερα άτ' τόν νότιο, χαμμένος διαρκώς νύχτα και μέρο στην καλύβα του, σαν άρουραός στό λαχούμι του, δίχως νά βγαίνει άπό κει. Ήταν και χήρος και είχε γιά μοναχή παρέα του τó έντεκαχρονίτιο μοναχοπαίδι του και τόν άγριο, λιπόσαρο μα- τρόσκαλό του.

Τó άδύναμο φώς μιάς λάμπας πετρελαίου, πού έβγαине άτ' τά θολωμένα τζάμια του παραθυριού μιάς καλαμπόκλητης, άχυροσκέπα- τής καλύβας, στό βάθος ένός λαχανοκήτου, με χτύπησε έξωρα στο μάτια και μ' έκανε νά συνείλω.

Ήμιον μπρός στό λημέρι τού μπαρμπέρη !

Μ' έπιασε τότε κάποιο μούδιασμα, σωματικό και ψυχικό, και χω- ρίς νά σκέπτομαι τί κάνω, σήκθηκα μηχανικά ως τήν πόρτα τής καλύβας, ή όποία άνοιξε στόν ήχο τών βημάτων μου, πρίν προλάβω νά χτυπήσω.

- Γιά χαρά ! Άδειάζεις νά με ξηρίσεις ;... μουμεύρισα σ' ένα φρικαλέο άγριόμυτρο με πλατειούς και τετράγωνους όμοις, τó ό-

ποίο άντίκρουσα μπροστά μου μόλις διάβηκα τó κατώφλι.

- Γιά σου και σένα... Κόπασε, κάτσε... Είμαι στούς όρι- σμούς σου... μούτε ό κουρέας.

Μπέρα και κάθησα σ' ένα ξύλινο, ψηλό σκαμνί, ξεκοιμπώνοντας τó παλιό μου και βγάζοντας τó καπέλλο μου, ενώ συγχρόνως ή μα- τιά μου προσηλώνονταν στό παχειά σαν μουστάρια και γερζα σαν άλατοπίπερο φρούδια τού Μπριντεβάν, στό άποπληκτικό, βιοσυκαμ- νίο πρόσωπό του και στό σαν τσακαλιού γερά και πελώρια σαγό- νια του.

Είχε άρχισει τις προετοιμασίες του. Ένα μπράκι με νερό άγχιζε κιάλας στή φρεσιά τού τζακιού. Ένα πανέλο άπό άνάρες, φαγομέ- νες άλογότριχες βρισκόταν σ' ένα κοντό τραπέζια κ' ένα ξεγυράρι παμπαλάια ξυράφια ξεθάφτηκαν άτ' τó βάθος μιάς παλιής κα- σέλλας.

Ό Μπριντεβάν δυνάμωσε τó φώς τής λάμπας, τó όποιο χρωμά- τισε τώρα κόκκινα σαν αίμα όλα τά γύρω άντικείμενα. Κατόπι, φτίνοντας με θόρυβο στό χώμα, έβλεψε με μιά κλωτσιά τήν πόρτα τής καλύβας κ' άρχισε ν' άκονίσει τά ξυράφια, μουμεύριζοντας συγχρόνως :

- Σκυλόκαιρος, κύριε, κακοχρονόναχ ή... Σκυλοζωή κ' ή δική μας έδώ στό κοιτσόχωρο. Σαυλήσια χρόνια. Ίσα-ίσα πού καιρο- περνάμε. Περιβολάρης κάθε μέρα, και μπαρμπέρης σαν τó φέρι ή ώρα. Άειντε νά ζήσης έδώ πέρα, σ' αυτό τó χωριουδάκι. Ποιός θά λιμπιστή τά λαχανικά σου, αφού δλοι τους όί έφτάμισο χωράτες;

τú χωριού έχουν κ' ό καθένας τόν δικό του κήπο ; Και πός νά προκόψης με τó μπαρμπε- ρήρα, πού έδώ ξοφίζονται μόνάκx τά Χριστού- γεννα και τή Λαμτηή ;

Τόν κίτταξα άμίλητος κ' εκείνος παραξε- νέμένος λίγο άτ' τή σωπή μου, σταμάτησε τó ά- κόνισμα τού ξυραμιού του και με κίτταξε λοζά κάτω άτ' τά παχειά του φρούδια.

Κοιτάζονα στο βλέμμα του ένέينو κ' έν- νοιωσα στό πεισι μου κρούς κ' άπείσιες άν- ατριχιές. Τί μούρθε, Θεέ μου, και βρέθηκα μο- νάκος μου κει μέσα ; Μά σ' άφρινον πάλι ή κοι- ψές και χαριτωμένες μουσαφίρισες τού Πυ- τιούά, νά παρουσιαστές άξέριστος μπροστά τους ; Τις έστειλα όμως τώρα στό γέρο διάλοο με τήν καρδιά μου, κ' όρακίζόμιον μέσα μου νά μην τά ξαναπάθω τά δσα τραούσα τώρα άτ' τήν κοι- ταμάρα μου κ' άτ' τήν έπαπολαστήτά μου.

Στό μεταξύ αυτό, ό Μπριντεβάν, άκούοντας τó τσίριγμα τού κοχλαστού νερού, καθώς ξεχι- λισε πειά άτ' τó μετρίο και χινόταν στή φωτιά, έτρεξε πρós τά κει, τó παραμέρισε λιγάκι και ρίχνοντας μιά ματιά στό ρολόγι του - 5 1/2 ή ώρα πειά - άνοιξε τήν πόρτα, έβγαλε τó πελώ- ριο κεφάλι του πρós τά έξω και κίτταξε άνή- σιχα κ' έπιμονα τó σκοτεινό μονοπάτι.

Ψυχή δέν άκούγονταν, μά ούτε και φανόταν πουθενά. Μιά υπόκωφη, σαν μούγκρισμα, φριχτή βριαιά βγήκε άτ' τά σφιγγμένα χείλη τού μπαρμπέρη. Σανάκλισε με πάταγο και νευ- ρικά τήν πόρτα και ξαναγύρισε άμίλητος στό τρόχιμα τών ξυρα- μιού του. Έπειτα άπό λιγάκι ειπε ξαφνικά :

- Άδέρφας εινε ή κόψη τους !... Στό πετσόκόβουο πέρα-πέρα τó λαμό, πρίν προφτάσουν νά ματώσουν... Άνυπομονεί μήπως ό κί- ριος ;

Και δίχως νά περιμένη τήν άπάντησή μου, ξανάτρεξε βιαστικός στην πόρτα, τήν άνοιξε και πάλι κ' έρωξε καινούργιες, άνήσυχες ματιές έδώ κ' εκεί όλόγυρα του, γουρλώνοντας τά μάτια του και σπηλώνοντας προσεχικά τ' αυτά του.

Ένοιωσα μιά ανακούλα νά σφιγγη τó λαρίγγι μου άτ' τήν κα- κιοδιαθεσία πού με πλημμύριζε τόση ώρα κ' ή άγονία μου κορυφώ- θηκε.

Ήταν φανερό, ότι έπασα σαν βλάκας στό χέρια ένός καινούργου, μέσα στην ίδια τή άνοκαφλή του κ' ένέινος, άποφασισμένος νά με ξεμπερδέηρη και νά με ληστέρη, καιροφυλακτούσε τήν κατάλληλη στιγμή γ' αυτό.

Άλλοιώς δέν έξηγούντο και τ' άνήσυχια κνιτάγματα τού δεξιά κ' άριστερά στό όρφο, καθώς και τó σκόπιμο χασομέρι του με τó νά τρυχιζή τά ξυράφια κάθε τόσο και ν' άφρινη τó νερό νά κωχλάη τόση ώρα, δίχως νά κάνει σαπουνάδα γιά τó ξύρισμά μου.

Χλωμός ό μισός κ' άσπρος ό άλλος μισός, σηκώθηκα άτ' τó κά- θισμά μου, άποφασισμένος νά πουλήσω τó τομάρι μου άκριβά.

Κούφτωσα τó ραβδί μου με δύναμη, έστρεψα ξαφνικά τις πλάτες μου κατά τόν τοίχο και κνιτώντας κατόπινα λαχανομας, τόν ξαφνιασμένο Μπριντεβάν, άρχισα νά γλιστρώ πρós τήν πόρτα.

Ό Μπριντεβάν μούρριξε μιά ματιά γεμάτη άπορία, σαν νά τού

Ό Λάμπρος Πορφύρας. (Σκίτσο τού κ. Σ. Σκίτη)

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Μία χαρακτηριστική γελοιογραφία της δημοφιλούς Γκαμπύ Μορλαί.

Ρόλαντ Κόλμαν, ο Σαρλώ, ο Ντούγκλας Φάιρμπαίντ, υιός. — Όλοι οι άλλοι δίνουν μερικές σημειώσεις στους δημοσιογράφους κι' αυτοί γράφουν τὰ άρθρα τους ή τὰ 'Απομνημονεύματά τους. — 'Ας ξέρον λοιπόν αυτή τη μικρή λεπτομέρεια ο φανατικοί με- χρι τρέλλας θαυμασταί των διαφ- ρων άστέρων. ***

— Νά κι' ένας συζυγικός και καλ- λυτεχνικός κανγάζ που λίγο έλειψε να καταλήξει σε διαζύγιο. — Η Γκλόρια Σβάνσον πιάστηκε μέσα στο στούντιο με τον σημερινό σύζυγό της — τέταρτον κατά σειράν — Μιχαήλ Φάμερ. — Η Γκλόρια τὸ είχε βάλει πεί- σμα να κάνει τον άντρα της ήθοσιό του κινηματογράφου. Καί ο Φάμερ την άφισε να τον οδηγήσει στο στούν- τιο, σαν ύπακουος σύζυγος. — Έχει όμως δεν τὰ κατάφερε καθόλου καλά ο άτυχής. Τού είχαν δώσει να κάνει τὸ ρόλο ενός σωφέ- ρο κι' αυτός δεν κατορθωσε ούτε να βά- λη έμπρός τὸ αυτοκίνητο. — Η Γκλόρια τότε θύμωσε και τον έλετε «άνικωνο»! Μά κι' αυτός θύμωσε περισσότερο, κι' έτσι έπαυλοήθησε μιὰ ζωηροτάτη σκηνή. — Όσοι μάλιστα ξέφρον τον χα- ρακτήρα της Σβάνσον, φοβήθηκαν για μιὰ στιγμή μήπως οι δύο σύζυγοι χωρίσουν. — Έντυχως όμως τὸ καλλιτεχνικό ζευγάρι συμφιλώθηκε. Καί τὸ άποτέ- λεσμα όλης αυτής της ιστορίας ήταν να μὴν έπιμένει πλέον ή Γκλόρια να κάνει τον άντρα της ήθοσιό. ***

— Θα ξαναπαντρευτή λοιπόν ο Σαρλώ; Αὐτή τουλάχιστον την πληροφορία μάς μεταδίδει τὸ Χόλλυγουντ. — Λέγεται ότι ο μεγάλος κομμικός εινε τρελλά έρωτευμένος με την ώρασιωτή Πωλέττα Γκρουάρτ, ένα νέον άστέρο, πρώτου μεγέθους, της «Μετρό».

— Ζηροξενοφανόντουσαν τ' άλλόκοτα αυτά καμωμάτά μου και παρα- τώντας τὰ ξεράφια του στο τραπέζι, κάτι έκανε να πη. Μά εκείνη τη στιγμή, άποφασισμένος καθώς ήμουν να τὸυ τινά- ξω κατακέφαλα μιὰ μαρχομιά τρομακτική, στο πρώτο κίνημά του, άκουσα κατάπληκτος γραοούμενα σκυλιού και μιὰ παιδική φωνή να λέη :

— "Έφτασα, μπαμπά! "Έφρασα και τὸ σαπούνι!... Μιὰ νάρχη γλυκειά κι' άνακουφιστική κυρίεψε την βραξή μου και τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε παρηνθός από μιὰ άνέκφραστη έντυχία... Δεν έβγαλα μιλά, ντροπασμένος λίγο, και σκύβοντας τὰ μάτια μου και τὸ-κεφάλι, παράδωσα μ' έμπιστοσύνη τὰ μαλλιαρά μου μάγουλα στα τραχειά, μα έπιδέξια χέρια τὸυ Μπριντεθάν, στον όποιο έδωκα κατό- πιν, έπειτ' από τὸ ξύρισμά μου διπλή και τρίδιπλη άμοιβή, για να τὸν άποζημιώσω κάπως για δσα σκέφτηκα εις βάρος του... Τὸ χασομέρι του να με ξύριση, τὸ νεύρισμά του κι' ή ύποπτη — όπως μοι φανόταν — άνησυχία του, είχαν άξηγηθεί όλοφάναρα: Τὸύ- λειπε πατούν για τὴ σαπιναδά, κι' είχε στείλει — με τέτοιον καιρό και τέτοια ώρα — τὸ μοναχολαίδη τον στην πόλη ν' αγοράσή!... Τὸ βράδυ, στο Πυτουά, έκανα έφαφέ πρώτης γραμμής, μα τὸ είχα άκριβοπληρώσει — άνάθεμά τὸ!...

Η Νόρμα Τάλματς, τὸ μεγάλο άστρο τὸυ Χόλλυγουντ, της όποιος θ' άκούσουμε έφετος την πρώτη όμιλοσσα ταινία.

— Τὸ γεγονός πάντως εινε ότι έδω και μερικές εβδομάδες ο Σαρ- λώ βρίσκεται διαρκώς μαζί της, τὴ συνοδεύει παντού και της κάνει διάφορα δώρα.

— Δεν μπορεί όμως να έχη κανείς καμιά έμπιστοσύνη στα αισθή- ματα τὸυ Σαρλώ, γιατί ή έρωτικές του περιπέτειες ως τώρα ήσαν πάντα έφημερες. "Όστε μερικοί και ή περιπέτεια του αυτή με την ό- ραία Πωλέττα να μὴν έχη συνέπειες. ***

— Φαίνεται ότι ή γνωστότάτη μας Μπριγκίττε Χέλμ έχει φασαρίες με τον άντρα της, τον κ. Βάισσματς, ο όποιος θέλει να της άπαγο- ρεύση — σώνει και καλά — να έχη σχέσεις με τον περιήμιο σκηνο- θέτη Φριτς Λάγκ.

— Ός γνωστόν, ο Φριτς Λάγκ άνακάλυψε πριν από έφτά χρόνια, τη Μπριγκίττε Χέλμ, όταν άναζητούσε μιὰ πρωταγωνίστρια για τὴ «Μητρόπολι».

— Έκτοτε ο Λάγκ έκαμε τὸ κάθε τι για τὴν εξέλιξη κι' επικράτηση της Χέλμ. Αὐτὸς τὴν έβοήθησε ν' άναδειχθη και να γίνη μιὰ από τις τρεις-τέσσερες μεγαλειότερες βεντέτες τὸυ κόσμου.

— Όταν όμως ή Χέλμ παντρεύτηκε, ο άντρας της δεν ειδη με ποὺ ένόουσιασμό αυτή τὴ στενή έπαφή της γυναίκας του με τον σκη- νοθέτη.

— Κι' άρχισε τότε μιὰ καθημερινή γκρίνια μεταξύ τὸυ άνδρουό- νου, ή όποια κατάντησε τελευταία ά- νυπόφορη. "Ηδη ο κ. Βάισσματς έ- φτασε πειά στα άκρα, άπληγόρευσε δηλαδή στη Χέλμ και να βλέπη άκό- μα τον Λάγκ.

— Αλλά και ή Χέλμ δεν φαίνεται διατεθειμένη να ύπακούση. Χρωστά, λέει, άωνία ευγνωμοσύνη στο σκηνο- θέτη που τὴν άνάδειξε και θα μείνη για πάντα φίλη του.

— Κατόπιν όλης αυτής της μαουό- θρας, άρχισε να ψιθυρίζεται στους κινηματογραφικούς κύκλους τὸυ Βε- ρολίνου ότι δεν θα άργήση να ξεσπά- ση τὸ διαζύγιο Βάισσματς—Χέλμ.

— Με έξαιρετική άντικοινωνία ά- ναμένεται στη Γερμανία τὸ γύριμα της πρώτης «αναγλύφου» ή «επιτοδια- στάτου» ή «στερεοσκοπικής» ταινίας, που θα γίνη ίσως έντός τὸυ χειμώ- νος.

— Πρόκειται περι της μεγαλειτέ- ρας προόδου τὸυ κινηματογράφου, διότι στην όθόνη δεν θα προβάλλου- νται πλέον οικιαί, αλλά όγκοι και ή ά- ναπαράστασι της πραγματικότητας θα έπιτυγχάνεται έτσι στην έντέλεια.

— Συγχρόνως θα καταργηθη και ή όθόνη και ή ταινία θα προβάλλεται σε μιὰ σκηνή, σαν αυτές τὸυ θεά- τρου, εις βάθος.

— Άλλο πλεονέκτημα της «στερεοσκοπικής» ταινίας, εινε και τὸ ότι θα άναπαριστά τὰ ίδια και τὰ άντικείμενα στο φυσικό τους χρώμα. ***

— Νά τώρα και μερικές βιογραφικές σημειώσεις περιήμιοι άστé- ρων της όθόνης:

— Η Μπριγκίττε Χέλμ γεννήθηκε τὸ 1908 στο Βερολίνο. Εινε παντρε- μένη με τον Ριχάρδο Βάισσματς. Έχει κα- τάξανα μαλλιά, εινε ψηλή και μιλεί θαυμά- σια γαλλικά και άγγλι- κά.

— Η Μάρλεν Ντὴ- τριχ γεννήθηκε και αὐ- τή στο Βερολίνο, τὴν 27 Δεκεμβρίου 1902. Εί- νε παντρεμένη με τον Ροδόλφο Ζήμπεργι, έχει δὲ ένα κοριτσάκι που τὸν λατρεύει. Εινε ξανθιά και έχει μεγάλη μουσι- κή μόρφωση.

Μία χαριτωμένη γελοιογραφία τὸυ Χά- ρολντ Λούδ και της Βαρβάρας Κένι, στην ταινία «Τί φαινόμενο!».